

ning, som kun virker ved Valg og ved særlige Lejligheder.

Om denne „Gruppering“ kan gennemføres nu; hvordan dens Gennemførelse i Enkeltheder skal ordnes; hvor og i hvilke Kredse man bedst kan begynde; hvordan Opgaven kan tillægges efter de lokale Forhold — — alt dette er Spørgsmaal, som i den nærmeste Fremtid vil komme os ind paa Livet. —

Men een Ting er derimod sikker: Kun hvis vi er mange, — baade i D. K. og i Partierne — kan vi komme frem ad denne Vej! Saa længe vi er faa (og 8900 er ikke mange), vil vi have meget vanskeligt ved at skabe den Respekt om vore Krav, som er nødvendig for os!

Som De ser, viser det sig ved alle de Opgaver, der ligger foran os, at vi er for faa, — at vi først og fremmest maa blive mange, at vi maa samle de 1000'er som vi har fælles Interesser med, og alle tage fat paa Arbejdet.

Jeg vil hermed gaa over til det sidste Punkt til

Agitationen!

De er jo alle saa bevandrede i Dansk Kvindesamfunds Historie, at jeg ikke behøver at fortælle Dem, at det er 35—40 Aar siden D. K. sidst iværksatte en større, samlet Agitation for Tilgang af nye Medlemmer. Der var den Gang ca. 120 Medlemmer i D. K., og den Agitation, der foretoges, bragte Medlemsantallet op til næsten det fire-dobbelte. Siden da er Antallet af Medlemmer steget til 8897, dog er Stigningen i 1918 kun 75, — hvilket er uhyggelig lidt.

At vi skal være saa mange som muligt, behøver jeg sikkert ikke at begrunde.

Det er en Selvfølge, at naar D. K. møder frem og protesterer imod et eller andet — vi kan f. Eks. sætte, at man paa Rigsdagen ikke ønskede at gennemføre den Lov om Ordningen af det retslige Forhold mellem Ægtefæller, som Familieretskommissionen har stillet Forslag om — saa har vor Indsigelse lige præcis 10 Gange saa megen Vægt, naar vi er 100,000, som naar vi er 10,000 — særligt nu, efter at vi er blevet stemmeberettigede Borgere i Landet!

Naar vi ved Rigsdagsvalgene virker for at faa Kvinder ind paa Rigsdagen, saa er det igen Tallet, der spørges om — — paa Valgdagen er hvert Medlem en dyrebar Vælgerstemme, som alle er ude efter.

At D. K. — baade F. S. og Kredse — trænger til økonomisk at komme paa Fode, til at kunne udvide Virksomheden, til mere Bevægelsesfrihed i pekuniær Henseende, og at dette Savn afhjælpes, naar vi faar et større Antal Medlemmer — det er ogsaa en Side ved Sagen, som vi maa gøre os klar.

F. S. har nedsat et Agitationsudvalg, som i Løbet af kort Tid vil henvende sig til Kredse for at faa udsendt et Landsopraab, der skal give et kort Rids af D. K.s Virksomhed, skal vise, hvad Kvinderne endnu ikke har naaet, og opfordre til at indmelde sig og støtte D. K. i dets Arbejde, der jo er til Gavn for alle Kvinder.

Opraabet skulde udsendes — i ca. 40,000 Eksp. — bl. a. til:

Alle Landets Hospitaler (til Sygeplejersker og Økonomipersonale), Forskoler, Folkeskoler, Højskoler, Telefoncentraler, større Forretninger, kommunale og Stats-Kontorer med kvindelig Personale, Kvindeforeninger (Læse-, Gymnastik-, Husmøder-, Husassistent-, Handels- og Kontor-, Forsvar-), og i de enkelte Kredse ved Formænd, Bestyrelsesmedlemmer og andre Medlemmer fordeles i de Kredse af mere privat Natur, især til Husmødre o. s. v., hvor de enkelte Medlemmer med deres Lokalkendskab kan støtte Sagen.

Inden Udsendelsen skaffer F. S. sig saa mange personlige Forbindelser som muligt og sikrer sig efter Evne, at Opraabet understøttes ved personlig Agitation, særligt hvor der ikke findes Kredse.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at bede Medlemmerne om at vise Sympati for Tanken og hjælpe til, at Opraabet fordeles paa rette Maade og til rette Sted*).

Siden D. K. i 1880'erne sidst foretog en omfattende Agitation, er der opvokset en hel Generation af Kvinder, af hvilke mange slet ikke kender D. K., men hvoraf en meget stor Del, netop nu, har Brug for D. K.s Støtte og har Gavn af dets Arbejde.

Det er i Virkeligheden overordentlig sandsynligt, at en Mængde af disse Kvinder vil slutte sig til D. K. naar de bliver sat ind i, hvordan D. K. arbejder og har arbejdet — de har Brug for os, og vi har Brug for dem, og det ligger lige for, at vi finder hinanden!

Maa jeg til Slut give Dem et lille Billede af, hvordan den nuværende Situation tegner sig for mig?

D. K. staar for mig — maaske er det, fordi jeg er Jernbanemand — efter at vi har faaet Valgretten, som et Lokomotiv, et af de gode, gamle, uopslidelige Lokomotiver fra Banernes første Tid — for ca. 50 Aar siden. Dette Lokomotiv, der kan trække et mægtigt Læs — men som til Gengæld maaske ikke kører altfor hurtigt — er standset efter at have naaet en Station — Valgretten.

Nu kender de sikkert allesammen det lille, pludselig Ryk, det undertiden giver i Toget, før det sættes i Gang? Dette lille ekstra Ryk eller Puf er nødvendigt for at faa Maskinen udover „det døde Punkt“, og det er dette lille Skub, vi gerne skulde give D. K., saa det kan komme over dette „døde Punkt“, igen faa sat Farten op, og uimodstaaeligt og støt fortsætte ud ad Vejen mod Maalet.

Arbejde vil det koste, — Tid maaske ogsaa — og Penge. Men uden Ofre vinder man nu engang ikke frem, og paa den anden Side skal det nok vise sig, at enhver Indsats i Arbejdet vil bære Frugt — og Frugten her er Styrke og Fremgang for D. K. og dermed for alle Kvinder.

*) Agitationsstoffet er nu færdigt og er udsendt til Kredse. Medlemmer, der maatte ønske at være med i Arbejdet, kan faa tilsendt Opraab om Indmeldelse med tilhørende Indmeldelseskort ved Henvendelse til Kredse eller til Hovedkontoret.
A. V.